

Mia Zomerdijk

Zeven briefjes

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2024 Mia Zomerdijk

Uitgave door uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Bij Barbara

Omslagbeeld Shutterstock

Foto auteur Ineke Oostveen

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5129 1

ISBN 978 90 210 5048 5 (e-book)

ISBN 978 90 210 5051 5 (luisterboek)

NUR 301

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Geniet van de kleine dingen. Als je later terugkijkt,
zul je weten dat het de grote dingen waren.*

Voor Tynke, mijn 'Linda' – memento mori – en meer nog: hawogen

1

‘Heb jij op mijn kop gepoept?’

Met het opengeslagen prentenboek op mijn knie keek ik rustig de klas rond. Aan het eind van deze zomerdag lagen de kinderen allemaal bij elkaar op kussens in het warme lokaal. De drukste kinderen hingen afgepeigerd tegen me aan. De jongste, Elvin van net vijf, hield ik bij me op schoot, zijn verhitte en zware hoofd op mijn borst. Alle ogen waren op mij en het boek gericht en er heerste een aangename rust in de klas. Elke dag las ik voor. De kinderen snakten ernaar en je voelde hoe de rust zelfs in de drukste kinderen neerdaalde. Na al die jaren wist ik precies wanneer ik welk boek tevoorschijn moest halen om ze kalm te krijgen of om juist met z’n allen een energieboost te krijgen.

Om twee uur sloeg ik het boek dicht, toen ik de eerste ouders bij het schoolplein staan. Een paar probeerden met wilde armgebaren de aandacht van hun kind te vangen en zodra de eerste dat zou zien was de magie verbroken en dat moment kon ik beter voor zijn.

‘Lieve kinderen, het is tijd om te gaan.’ Ik stond op en zette Elvin naast me neer, zijn wangen rood van vermoeidheid. ‘Tot maandag allemaal!’

Sommige kinderen wilden nog van alles aan me vertellen en vragen, maar met rustige hand dirigeerde ik ze het lokaal en de school uit naar buiten, waar de warmte traag in mijn gezicht

waaide. Tot mijn opluchting kwamen er maar twee ouders nog even iets vragen of vertellen over hun kind. Annes moeder vroeg of ze volgende week al op ijsjes mocht trakteren omdat haar dochter pas in de vakantie jarig was. En de vader van Mo wilde weten of we zijn petje hadden gevonden. Volgende week was het eindelijk vakantie. Alleen al het vooruitzicht van zoveel tijd zonder enige verplichting maakte dat die paar dagen die ik nog moest werken me bijna te veel leken.

‘Nog even, Ayla,’ zei ik tegen mijn collega, die naast me in de deuropening was komen staan om haar kinderen te zien vertrekken.

‘Mogen we al aan de rosé?’ vroeg ze toen iedereen buiten gehoorsafstand was.

Ik had veel zin in de milde loomheid die een glas rosé me zou brengen, maar we waren bepaald nog niet door het werk heen: vanmiddag stonden de achtminutengesprekken gepland. Ayla had groep een, wat betekende dat ze soms nog broeken moest verschonen en meer driftbuien te verwerken kreeg dan ik. In haar onderarm stond nog steeds de afdruk van een stel kleutertandjes van een paar jaar geleden. Toen de laatste kleuter door zijn ouder opgepikt was had ik nog precies zes minuten voor een kop koffie, een boterham en het klaarleggen van de rapportjes van de kinderen. Dit deed ik allemaal tegelijk, en ik moest ook nog plassen, opnieuw deodorant op doen en mijn make-up checken. Dit lukte allemaal, waardoor ik precies op tijd klaar zat voor de eerste ouders, die van het jongetje Vic. Een grote, stugge man met een zwart poloshirt en dik blond haar en een kleine vrouw met een perfect steil kapsel gingen op de kleine stoeltjes zitten. Ze hadden speciaal vrij genomen om hier te kunnen zijn, wat ik kon waarderen.

‘Fijn dat jullie er zijn,’ zei ik en ik nam tegenover hen plaats. Niet veel later liepen ze met een trotse blik weer naar buiten,

waarna ik achter elkaar de volgende ouders er doorheen marathonde. Anders dan sommige andere collega's vertelde ik alleen dingen over de leerlingen die goed gingen. Ze zouden in hun jonge leven nog genoeg kritiek of tips of hoe je het ook wilde noemen over zich heen krijgen. Deze kinderen zaten zo'n vijf jaar geleden nog in de baarmoeder, wat zou je in vredesnaam moeten beoordelen? Alles wat beter zou kunnen was mijn verantwoordelijkheid, of die van de ouders, maar ik waagde me er niet aan om dat laatste ter sprake te brengen. Ik hield gewoon korte, opgewekte gesprekken vol complimenten en kleine anekdotes. Ouders die positief over school waren hadden een goede invloed op hun kinderen en dus op hun ontwikkeling, zo was mijn stellige overtuiging.

Om vijf over vijf kwamen Roy en Silene het inmiddels bedompte lokaal in. Het bleef me verbazen hoe vertrouwd Roys verschijning was, zelfs nu we al zes jaar uit elkaar waren.

'Ha, die Leonie,' zei hij. In een andere setting zou hij me op mijn wang hebben gekust, maar het was algemeen aanvaard dat men de leerkracht van zijn kinderen niet kuste, en zeker niet op het werk. Silene zag er moe uit, maar ze groette me hartelijk. Ze stak me een schaalpje aardbeien toe. 'Uit eigen tuin!'

Ik nam er een en de zoete, sappige smaak deed me volop naar de zomervakantie verlangen. Niet lang nadat we uit elkaar waren gegaan ontmoette Roy Silene die prompt zwanger werd van de tweeling Roos en Dylan over wie we het gingen hebben en die nu op het plein rondrenden, allebei met lang blond haar.

Silene probeerde haar achterwerk op het kleine stoeltje te krijgen, wat uiteindelijk lukte. Roy waagde niet eens een poging en ging op de rand van de tafel zitten.

'Nou,' zei Roy. 'Leg ons onze kinderen uit.'

'Roos en Dylan. Wat een heerlijk duo. Die kun je er goed bij hebben.'

Roy begon te stralen.

‘Zijn ze bij jou ook zo druk?’ vroeg Silene.

‘Ze zijn altijd heel enthousiast,’ zei ik. ‘Over alles.’

Silene glimlachte. ‘Ja, zo kun je het ook formuleren.’

Omdat een tweeling uit twee individuen bestaat, nam ik voor elk kind even apart de tijd. Het ging goed met ze, allebei, in alle opzichten. Tot mijn genoegen had ik gemerkt dat ze vaak voorgelezen werden. Zou dat misschien mijn invloed geweest zijn? Uiteraard vroeg ik dat niet.

‘We zijn heel blij met jou als juf,’ zei Silene toen ze opstonden.

‘Dank je wel.’ Ik vond het vooral fijn dat er geen enkele rancune of wat dan ook bestond tussen hen en mij. Toen ze vertrokken gaf Roy me toch een knuffel en zijn vertrouwde geur was niet meer dan dat, vertrouwd. Op het schoolplein zag ik hoe ze de kinderen bij zich riepen, die niet kwamen, en hoe ze zogenaamd met zijn tweetjes weglieden waarna de tweeling half boos, half bang achter ze aanrende. Met elk een kind onder de arm liepen ze weg en ik bleef ze nastaren tot ze de straat uit waren.

Ooit was dat onze droom geweest, een gezin. Maar het leek nooit het goede moment in onze drukke levens, we praatten er niet over en op een dag bleek dat er te weinig ‘ons’ over was om samen door te gaan. Twee maanden lang hilde ik alle avonden om wat er niet meer was en nooit zou komen. Boos was ik ook, maar meer op mezelf dan op hem. Of op het leven in het algemeen. Hoe had ik het zover kunnen laten komen en waarom was ik zo achteloos omgegaan met het beste wat ik had? Ik kon niet goed verwoorden hoe ik me erover voelde dat hij wel vader was geworden. Ik geloof dat ik me er vrij snel bij neergelegd had. Alleen af en toe stak het nog, misschien net iets meer dan ik wilde toegeven. Toen de kinderen vier werden hadden ze me uitdrukkelijk gevraagd wat ik ervan vond als ze ze op De Wegwijzer zouden inschrijven. Dat ze rekening met mij wilden houden waardeerde

ik, maar tegelijk vond ik het lastig dat ze dachten dat ik er moeite mee zou kunnen hebben. Ik benadrukte dat ik het alleen maar leuk vond en dat ze van harte welkom waren en dat meende ik ook echt. Het was al zo lang geleden en ik was niet iemand die lang bleef hangen in wrok. Toch betrapte ik me vaker dan me lief was op de gedachte hoe het zou zijn als het mijn kinderen waren. Ze leken allebei op Roy, dus het was makkelijk om Silene weg te denken uit hun gezichtjes. Een echte kindervens had ik nooit gehad, we hadden het er zelden over en waarschijnlijk was dat een van de redenen dat het misgegaan was tussen ons. Ik zei altijd tegen mezelf dat ik tevreden was met mijn leven en mijn baan, maar op dagen als deze vroeg ik me af of ik dat niet te hard beweerde en of er niet iets onder zat wat ik niet onder ogen durfde te komen.

Achter me werd gekucht. De volgende ouders stonden in het lokaal, die van Kelly. Dat was het vrolijkste en grappigste meisje dat ik in tijden in de klas had gehad en ook haar ouders waren van het opgewekte soort, wat heerlijke gesprekken opleverde.

Om tien voor zes vertrokken de een na laatste ouders en ik stond op om me uit te rekken en een glas water te drinken. Het zat er bijna op. Gelukkig konden alle ouders 's middags en was ik vanavond vrij. Alleen Stan Schellingerhout, de vader van Pim, moest nog komen, maar hij was in geen velden of wegen te bekennen. Om de ergste honger te verdrijven nam ik een stuk van de koek die ik vanochtend van Sophie had gekregen, veel te klef en te zoet. Waar bleef die man? Het was weekend, ik wilde naar huis en instorten op de bank. Ik checkte mijn telefoon en mijn mail, maar ik vond geen afzegging. Stan was een alleenstaande vader, de moeder van Pim was niet lang na zijn geboorte overleden. Alleen al daarom gaf ik hem meer credits dan sommige andere ouders. Maar ook omdat we al een stuk of wat gesprekken hadden gehad, want Pim liep op veel gebieden voor en in overleg

met Stan gaven we hem wat meer uitdagend werk. In feite was dit gesprek dan ook helemaal niet nodig, maar het hoorde nu eenmaal bij de richtlijnen. Ik had Stan leren kennen als een zeer toegewijde vader, hij zou niet zomaar een afspraak vergeten. Tot half zeven zou ik wachten, nam ik me voor.

Door het raam keek ik uit over het schoolplein waar de warme wind een snoeppapiertje over de tegels joeg. Er lag een vergeten schoen, op de tegels was een lang hinkelpad gekrijt. Deze laatste dagen van het schooljaar stemden me zoals altijd wat sentimenteel. Volgende week waren er nog twee schooldagen, een zomerfeest en een dag het lokaal opruimen. En na de zomervakantie ging de hele klas naar groep drie. Ik zou ze missen, alle kinderen, ook die me af en toe tot op het bot tergden. Het verstrijken van de tijd werd zo duidelijk gemarkeerd door de vakantie. Een jaar vol letterwerkjes, snotneuzen, oudergesprekken, klevrige handjes en knutselwerkjes. Elk jaar schoven ze een stuk op, ze bleven me groeten, ook als ze van school gingen en eindexamen hadden gedaan, baarden en borsten kregen en verkering. De meeste herkende ik nog en van een heel aantal wist ik de naam ook nog. Eloise, die dit jaar bij me in de klas zat, was de dochter van een van de eerste leerlingen die ik had, zo'n twintig jaar geleden. Dat zou vaker voor gaan komen, al was dit natuurlijk een uitschieter. Twintig zomervakanties, twintig eerste schooldagen, twintig zomerfeesten. Het ging zo snel.

'Sorry!' zei een mannenstem achter me. Stan stond in het lokaal met Pim aan zijn hand. 'Hij had een judo-examen en dat liep wat uit.'

'Ah, daar ben je, vader van Pim,' zei ik. 'Dat wordt nablijven.'

'Dat moet dan maar,' zei Stan.

Pim keek me geschrokken aan met zijn grote bruine ogen.

'Dat was een grapje, hoor,' zei ik tegen hem. 'En? Examen gehaald?'

‘Gele band!’ Trots liet hij hem zien.

‘Wat fijn dat je nog even op ons sukkels hebt gewacht,’ zei Stan.

Ik lachte. ‘Als je als leerkracht ergens in getraind wordt, is het wel geduld. Ga zitten.’

Stan ging op de stoel naast mijn bureau zitten en Pim ging aan zijn eigen tafel zitten waar hij met een plastic poppetje over de tafel begon te lopen. Ik wist dat hij alles zou horen wat we zeiden.

‘Wil je even een glas water voor me halen, Pim?’ vroeg ik. ‘Ik heb zo’n dorst van al dat praten.’ Hij stond al op en liep snel naar de gang. Pim leek op zijn vader, dezelfde bruine, heldere ogen en dezelfde donkerblonde kuif. Stan droeg een wit shirt en een lichte spijkerbroek en groene sneakers. Hij zei: ‘Gele band dus, hè? Nog even en ik kan hem niet meer aan. Dan ga ik bij jou te rade om hem in elk geval nog mentaal aan te kunnen.’

‘Niet nodig, denk ik. Pim is het zachtaardigste jongetje dat ik ken. Ik zou hem weleens boos willen zien, eerlijk gezegd.’

‘Laat hij over zich heen lopen?’

‘Dat ook weer niet. Hij is een observator. Hij ziet het aan en denkt er het zijne van. Kinderen kijken wel een beetje tegen hem op, heb ik het idee.’

‘O, een schrijver, dus,’ zei Stan. ‘Of een filosoof. Of een andere influencer.’

‘Wie weet.’

‘Of een groeptwee-meester. Dan ben je pas echt belangrijk voor mensen.’

‘Wat voor werk doe jij eigenlijk?’ vroeg ik.

‘Ik leg zonnepanelen op daken. Lekker de hele dag buiten.’

Pim kwam terug met het glas water, dat nog voor ongeveer de helft gevuld was. De andere helft lag in plasjes achter hem en op zijn broek en shirt.

‘Dank je wel.’ Ik dronk het glas in één keer leeg. Terwijl Pim zat te tekenen namen we kort zijn reilen en zeilen door. Normaal

gesproken gebeurde dat zonder kind, maar Stan en ik hadden elkaar pas nog gesproken en er was weinig nieuws te melden. Pim deed het goed, in alle opzichten, maar ik vond hem wel wat bedachtzaam. Dat maakte natuurlijk niet uit, sommige kinderen zijn gewoon zo, maar bij hem had ik het idee dat er iets van angst bij zat, dat hij net niet helemaal lekker in zijn vel zat. Ik zei dit niet tegen Stan, want ik wilde niet dat Pim er ook maar iets van hoorde, en bovendien kon het na de zomervakantie zomaar anders zijn. Op deze leeftijd maakten kinderen soms reuzensprongen.

‘Super,’ zei Stan toen we klaar waren. ‘Dat gaan we vieren, Pim. Friet of pizza?’

Pim dacht na. ‘Pizza,’ zei hij toen. ‘Gisteren hebben we al friet gegeten.’

Stan gaf me een stevige hand. ‘Juf Leonie, alvast heel erg bedankt voor alles. Ik hoop dat je een goed weekend hebt en geen nachtmerries van lokalen vol brullende ouders.’

Stan tilde zijn zoontje op, zette hem op zijn schouders en zo liepen ze naar buiten.

‘Aardige man,’ zei Ayla, die in de gang stond met een verloren kleutertasje.

‘Ja, hè?’

Ze keek me onderzoekend en glimlachend aan.

‘Gewoon aardig,’ zei ik met dezelfde glimlach.

De school was leeg, het werk gedaan. We konden naar huis.

2

Met een flinke vaart fietste ik door de stad naar huis. Een van de vele fijne dingen van mijn werk was dat ik er op de fiets naartoe kon. De afstand was precies lang genoeg om me op te laden voor de dag, dan wel op de terugweg mijn hoofd leeg te maken. Omdat het zulk prachtig weer was fietste ik zelfs om door de stad, waar het volop zomer was. In de straten hingen de heerlijke geuren van knoflook, rode wijn en knapperig stokbrood. De terrassen zaten vol en geroezemoes vulde het plein waar ik langs fietste. Even overwoog ik om gewoon op een terrasje te gaan zitten en daar iets te eten. Dat deed ik wel vaker in mijn eentje. Maar nog liever wilde ik onderuit op de bank liggen met Mr. Jones op schoot en Netflix op de laptop. In gedachten checkte ik de inhoud van mijn koelkast, er stond nog een restje nasi van gisteren en als ik daar een ei bij bakte was dat meer dan genoeg. En dat was precies wat ik deed nadat ik de deur opende van mijn kleine huis aan de Van Ittersumstraat in de gezelligste wijk van Zwolle, Assendorp. Mr. Jones kwam overeind van zijn zonnige kussentje in de vensterbank, rekte zich uit voor hij me eindeloos veel kopjes kwam geven. Ik tilde hem op, drukte mijn neus in zijn vacht en snoof zijn heerlijke kattengeur op.

‘Hé, kleine lieverd.’ Hij spinde terug.

Met het bord nasi op schoot en de kat er ook nog bij, keek ik een aflevering van mijn serie. Maar helemaal ervan genieten kon

ik niet. Hoe werkte dat toch in mijn hoofd, dat ik kon uitzien naar eindeloze weken vrije tijd met niks en kon opzien tegen een weekend met niks?

Net toen ik 'skip intro' van de volgende aflevering aanklikte trilde mijn telefoon.

DDD? stond er in het appje. Linda.

Je redt mijn leven, schreef ik terug. Of in elk geval mijn weekend.

Ik rende onder de douche door, deed eindeloos lang over het in een nonchalante knot doen van mijn haar en deed een beetje lipgloss en wat mascara op.

Exit juf, enter Leonie.

Linda stond al bij De Dappere Dodo te wachten toen ik mijn fiets tegen de gevel aan de overkant zette. DDD was onze vaste kroeg, we kwamen er al vanaf onze studententijd.

'Hé, lieverd!' zei ze. We omhelsden elkaar, ze rook naar gebakken ui en billendoekjes.

'Moet wel om tien uur thuis zijn,' zei ze. 'De oppas is pas zestien en moet op tijd naar huis.'

'Liever kort met jou dan lang zonder jou. Is Frank niet thuis?'

'Roeien,' zei ze met rollende ogen. Er ging net een stel weg van het terras zodat wij aan hun tafel konden gaan zitten. Linda was mijn beste vriendin, we kenden elkaar al van het eerste jaar van de pabo, die zij na het eerste jaar voor gezien had gehouden. Ze was haar eigen klasje aan het maken, zo zei ze, met haar drie kinderen.

'Proost,' zei Linda toen onze wijntjes waren gebracht. 'Op een mooie zomer.'

We tikten onze glazen tegen elkaar aan en al bij de eerste slok voelde ik mijn hersens lomer worden.

'Hoe is het met je boek?' Linda was de enige ter wereld die wist dat ik een poging waagde om te schrijven, tegen niemand anders zou ik dit waanzinnige plan durven toegeven.

‘Straks heb ik zes weken om eraan te werken. Ik ga mijn laptop aan gort rammen.’

‘Doen,’ zei ze. ‘Ik bel je elke dag om te vragen hoe het ervoor staat.’

Doen, dat was het magische woord. Ik wilde het écht. Maar een combinatie van faalangst, opstartproblemen en prioriteitsdiffusie maakte dat ik vele keren begonnen was, maar nooit iets had af gemaakt. Net toen ik de laatste slok uit mijn glas nam zag ik een eindje verderop iets wat mijn hart deed juichen.

‘O, ik zie aan je gezicht wie er aankomt.’ Linda draaide zich om. ‘Zie je wel, dat dacht ik al.’

Daar kwam Jeroen het terras op. Leuke, grappige, krullerige Jeroen. Hij had ons nog niet gezien, en even later zag ik ook waarom. Naast hem liep een jonge vrouw en ze gingen zo dicht bij elkaar zitten dat meteen duidelijk was dat daar voorlopig niemand tussen kwam.

Een knoop krulde zich in mijn maag.

‘Ach jeetje.’ Linda legde haar hand op mijn onderarm. Ik kende Jeroen van een feestje een paar weken geleden bij Isabelle, een wederzijdse vriendin. We hadden echt ontzettend leuk zitten praten en ik had toch echt sterk de indruk dat er iets klikte tussen ons. Niet veel later kwamen we elkaar tegen op het station, we moesten dezelfde kant op en het was zo gezellig dat we pas stopten met praten toen hij eruit moest en ik eigenlijk al een station te ver was. We hadden geen nummers uitgewisseld, maar hij hoefde Isabelle maar te vragen en het zou goed komen, zo was mijn gedachte. Ik wachtte rustig af of ik nog wat van hem zou horen. Te rustig, zo bleek nu.

‘Mooi balen,’ zei Linda. Zij begreep precies hoe ik me voelde zonder dat ik het uit hoefde te leggen. Ik draaide mijn stoel zo dat ik met mijn rug naar ze toe kwam te zitten.

‘Ik had zelf actie moeten ondernemen,’ zei ik.

‘Ik weet het niet,’ zei Linda. ‘Ze is zo’n ander type dan jij dat dit óf niet lang duurt en je alsnog je slag kunt slaan, óf hij was toch nooit echt op je gevallen.’

We bestelden nog twee wijn en we proostten op de liefde. Linda was al jaren gelukkig met haar Frank en hun drie jongens: Olivier, Bram en de jongste, Kees van vijf maanden, die melkvlekken op haar schouder had achtergelaten. Met een korte hoofdbeweging knikte ze naar mijn telefoon. ‘Je kunt het toch een keer proberen?’

Ik merkte dat mijn humeur een beetje kantelde, of was dat een verlate reactie op wat er achter mijn rug gebeurde? Mijn enige Tinder-ervaring was een gênante vertoning met een jongen die vroeg of ik mijn mond wilde spoelen met mondwater voor hij me wilde tongzoenen.

Ik trok mijn neus op. ‘Mwah. Nee.’

‘Zelf weten.’ Ze leunde achterover op het gammele terrasstoeltje.

‘Als het gebeurt is het prima, en anders niet. Ik geloof nog altijd in het lot. Het moet vanzelf gaan. Die ene die op mijn pad komt, vanzelf, zonder rare kunstgrepen.’

‘Maar zo gaat het bij Tinder toch ook? Van al die mogelijke matches komt die ene op jouw scherm. Dat is het lot.’

‘En daarna nog een, en nog een, en nog een.’ Ik nam een slok wijn en keek daarna toch even om hoe Jeroen en die dame zo in elkaar opgingen dat ze niet in de gaten hadden dat er een serveerster naast ze was komen staan.

‘Ik vertrouw dat algoritme niet,’ zei ik. ‘Ik geloof niet dat het willekeurig is, ze kijken naar wie je eerder naar rechts swipete, naar wat voor foto je langer kijkt enzovoort, naar je shopgedrag, wat je leest en wat je luistert. Ik wil niet dat mijn lot afhankelijk is van zo’n commercieel bedrijf dat heel andere belangen heeft dan die van mij.’

‘Waarom zou je het jezelf toch zo moeilijk maken? Je kunt het toch gewoon proberen. Wordt het niks, nou ja, dan heb je niks, net als nu.’

Even zeiden we niks. Mijn glas was al bijna leeg en ik probeerde de aandacht van de serveerster te trekken, wat uiteindelijk lukte. We bestelden nog een glas.

‘Wat kan een schelpje in de Noordzee doen aan de getijden?’ vroeg ik.

Linda keek me glazig aan met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Eh...?’

‘Het leven is een ingewikkelde samenloop van enorme krachten die zoveel groter zijn dan wij en waar we geen invloed op hebben. Ik vertrouw erop dat me overkomt wat er moet gebeuren.’

‘Jij bent echt een schrijver. Schrijf dat boek!’

‘Ga ik doen! Ooit. Echt.’

Toen vroeg ik naar haar kinderen, hoewel we ons toen we jonger waren hadden voorgenomen om nooit meer dan een paar seconden over ons kroost te praten. In haar geval was dat onbestaanbaar gebleken en ondanks het feit dat ik de hele week tot aan mijn nek in de kinderen zat, kon ik haar verhalen heel goed hebben, vooral omdat ze ze zo grappig vertelde. Voor even vergat ik zelfs die krullerige man achter me en toen ze langs ons liepen groette hij ons vriendelijk en ik was blij dat ik net zat te lachen in plaats van te sippen. Toen ik omkeek zag ik dat hij zijn arm om haar heen sloeg. Ik had altijd gedacht dat het allemaal nog wel zou gebeuren, er was nog zoveel toekomst en zoveel wat ik niet wist, wat allemaal nog kunnen. Maar al een tijdje, waarschijnlijk sinds mijn veertigste verjaardag twee jaar geleden, was ik daar niet meer zo zeker van. Tijd werd een ding.

Gaat je leven de eerste helft nog alle kanten op, in de tweede helft sluiten die wegen zich weer een voor een. Toen ik net alleen was, was het alsof er iets afgesneden was. Een verbinding. Er was niet meer iemand die al die kleine dingen van me wist, hoe ik de macaroni het lekkerst vond en dat ik mijn tanden poetste voor ik iemand belde. Alle grapjes die we samen hadden waren

opeens waardeloos geworden. En alles wat ik nieuw meemaakte stopte bij mij. Het werd geen ding van mij en iemand anders en ik geloof dat ik dat nog het lastigst vond. Ik wilde iemand om voor te koken. Iemand die ongevraagd een kopje thee voor me maakte. Iemand die voor me zou duimen als ik een verhaal had ingestuurd en die net zo baalde bij een afwijzing als ik. Iemand die mijn slechte humeur kende en toch bij me bleef. Natuurlijk waren Linda en mijn broer Marc en mijn moeder er, maar dat ene stukje van mij, thuis, alleen, kende niemand meer. Hoewel ik best graag alleen was, was het soms wel veel. Er was niemand meer die me zag op mijn ongelukkigste én op mijn leukste momenten. Anderen wisten alleen van mij wat ik ze vertelde en dat was natuurlijk niet alles. Dus kon ik er niet van op aan dat ze ook van dat onvertelde stukje zouden houden. Dat ik hagelslag zo uit het pak in mijn mond liet lopen, dat ik valsspeelde met Wordfeud en dat ik altijd moest huilen bij 'Onderweg' van Abel.

Het kwam er gewoon op neer dat ik liever niet alleen wilde leven. En dat ik het moeilijk vond om dat toe te geven. En dat ik het ook moeilijk vond om dát toe te geven.

Om kwart voor tien zei Linda: 'Ik moet echt weg. Anders mag ze nooit meer oppassen.'

Hoewel ik zelf nog best even had willen blijven, was ik ook moe van de hele week werken. Ik fietste met Linda mee naar haar huis, dat was maar een klein eindje om. De oppas deed de deur open met een huilende baby op haar arm.

'Deed hij de hele avond al zo? Je krijgt opslag!' Linda nam Kees over en vrij snel ging het huilen over in sniffen. Toen ik wegfietste zag ik hoe Linda de kleine Kees omhoogtilde en hoe gelukkig ze keek.

3

Zoveel had ik helemaal niet gedronken, maar toch werd ik wakker met een drukkende hoofdpijn en een onbestemd, zwaar gevoel. Van onder mijn dekbed staaarde ik naar de gordijnen en luissterde naar het gestommel van burens, kinderen op een trampoline buiten, de buurvrouw die twee meter naast me aan het douchen was. In het begin vond ik het vervelend dat het hier zo gehorig was, maar toen ik tijdens een vakantie twee weken helemaal niets hoorde omdat iedereen weg was, beklemdde die stilte me al na een paar uur. Doods voelde het, alsof het leven om me heen mij ook levend hield. Sindsdien koesterde ik de geluiden.

Ik sloeg het dekbed open, ging op de rand van mijn bed zitten en schoof het gordijn een stukje open. De zon scheen al volop. Weer had ik die droom gehad, een warrig verhaal waarin ik een trein miste die me de laatste kans op een ander leven bood terwijl ik achterbleef op een tochtig station tussen allemaal sombere en norske mensen. Zo cliché. Maar anders dan andere keren kon ik me er niet makkelijk van losmaken. Het was alsof er iets harder aan het gaan was dan ik wilde. Ik had allerlei plannen en doelen en wensen en dagdromen, en ondertussen ging die tijd maar voort en veranderde er niet veel. Voor de zoveelste keer nam ik me voor om deze vakantie echt werk te maken van de droom waarop ik zelf het meeste invloed had. Ik moest niet zoveel nadenken, dat had nog nooit ergens toe geleid. Actie was mijn toverwoord.

Ik sprong overeind en struikelde over Mr. Jones, die woest wegluchtte.

Na een korte douche zette ik een kop sterke koffie en ik ging aan tafel zitten met de krant. Die kreeg ik alleen op zaterdag, doordeweeks had ik er toch geen tijd voor. Koffie, croissantjes uit de airfryer, de ochtendzon op mijn achterhoofd, muziek uit mijn speaker, kat op schoot, leuke plannen voor de rest van de dag. Ik was de gelukkigste vrouw van Nederland. En dat meende ik echt. De jaren met Roy waren gezellig en we hadden het echt wel leuk samen, vooral de eerste jaren natuurlijk. Maar het was ook ingewikkeld en soms ronduit wanhopig makend. Levens in elkaar vlechten is complex als ze niet helemaal hetzelfde zijn, en welke levens zijn dat? En hoe klein de verschillen ook lijken, ze kunnen ervoor zorgen dat het gewoon niet lukt, dat verstrengelen. In je eentje is het gewoon wat het is. Er hoeft niets verstrengeld te worden of te bevochten. Ik was nu stabiel en rustiger. Geen ruzies meer en geen stiltes, die nog naarder waren.

Steeds vaker be kroop me de gedachte dat ik gewoon niet in de wieg gelegd was voor een lange relatie en ook niet voor een korte trouwens. Een onenightstand had ik wel een paar keer gehad, maar ook al heel lang niet meer. Ik vond het toch een soort van gênant, dat in de nacht naar huis gaan of het elkaar 's ochtends aankijken en dan moeten laten weten dat het hierbij bleef. Mijn leven was enerverend genoeg met mijn vierentwintig kinderen en mijn opdringerige kat.

Toen ik de hele krant gelezen had inclusief de boekrecensies die me weer twee boeken op mijn wil-ik-lezen-lijst opleverden, rekte ik me uit. Lezen was mijn grootste liefhebberij. Ik deelde boekentips op social media en schreef recensies op Goodreads. Niets was zo inspirerend als goed geschreven verhalen, ze zetten me op het juiste spoor voor mijn eigen verhalen, en slecht geschreven verhalen gaven me het idee dat ik het beter kon en

vooral wilde. En als ze écht goed waren verdween ik erin en vergat ik alles om me heen in een wereld die in mijn brein tot leven kwam.

Na nog een kop koffie fietste ik de heerlijke zomerse stad in. Hardlopen, mijn eeuwige goede voornemen, zou ik in de vakantie wel weer oppakken. Vandaag ging ik langs de bibliotheek voor een nieuwe stapel leesvoer, zeker met het oog op de zee van tijd die ik de komende weken zou hebben. Daarna naar de markt voor wat boodschappen.

In de bibliotheek was het koel en rustig. Ik kwam hier zo graag. Los van mijn lijstje koos ik mijn boeken intuïtief, ik kon aan een titel of omslag al zien of een boek me lag. Rustig struinde ik langs de boekenplanken en al gauw had ik drie dikkerds onder mijn arm. Toen ik nog een boek van de plank pakte en opensloeg, viel er een briefje uit. Ik raapte het op, het was een klein ongevouwen notitieblaadje met lijntjes. In een zwierig handschrift stond erop geschreven: *Lieve B, om elkaar goed in de ogen te kunnen kijken is enige afstand nodig. Is dat niet veelzeggend? Liefs M.*

Mijn brein sloeg meteen op hol. Wie had dit geschreven en waarom? Wat was er gebeurd? Had B. het in dit boek gestoken, had M. het er per ongeluk in laten zitten? Had B. het ooit gelezen?

Er zat een verhaal in, zoveel was zeker. Ik vouwde het briefje op en stak het in mijn achterzak. Wie weet kon ik er ooit wat mee.

Bij de uitleenbalie scande ik de stapel boeken en dacht na over de toevalligheid dat als ik dat ene boek niet had gepakt, ik het briefje niet had gezien. Degene die het geschreven had kon onmogelijk weten dat ik het nu in mijn achterzak had zitten. En al zouden we nooit van elkaar weten wie we waren, toch was er een verbinding tussen ons gelegd.

En dat was het moment dat ik het idee kreeg.